

18/900

ANGELČEK 27^a

otrokom prijatelj,
učitelj in voditelj.

Uredil
Jožef Volc.

XXVI. tečaj.

V Ljubljani 1918.

Izdalo društvo „Pripravniški dom“.

Natisnila Katoliška tiskarna.

33382 1 c

11 c
33382

KAZALO.

k XXVI. letniku Angelčka.

Pesmi.

Kolednica vrtnarju v slovo. (<i>Preč. gosp. kan. Kržiču.</i>) . . .	1
Ženjica. (<i>Turjaški.</i>) . . .	10
O sladki Jezus! (<i>Turjaški.</i>) . . .	11
O svečnici. (<i>Vneslav.</i>) . . .	17
Pomladi naproti! (<i>Sokolov.</i>) . . .	24
Kmet in njiva. (<i>Maksimov.</i>) . . .	33
Pozdrav pomladi. (<i>Žirov.</i>) . . .	38
Naša mucika. (<i>Ksaver Meško.</i>) . . .	47
V žarkih upanja. (<i>Fr. Žužek.</i>) . . .	49
Tolažba vojakove sirote. (<i>Turjaški.</i>) . . .	62
Dva cveta . . .	66
Pevčeva Anka. (<i>Vneslav.</i>) . . .	71
Pod zelenimi kostanji. (<i>Cvetoš.</i>) . . .	97
Komarji. (<i>Fr. Bevk.</i>) . . .	103
Pri krojaču.	111
To pomni! (<i>I. Mohorov.</i>) . . .	114
Anica. (<i>J. Timoška.</i>) . . .	124
Večer. (<i>M—č.</i>) . . .	124
Ptičke strah. (<i>Maksimov.</i>) . . .	138
Za mrtvo mamico. (<i>Radoslav.</i>) . . .	145
Tetka smrt. (<i>Cvetko Slavin.</i>) . . .	157
Ptička v novembru. (<i>Osojski.</i>) . . .	164
Vojakov Božič. (<i>Maksimov.</i>) . . .	177
V Nikolajevi noči. (<i>—è.</i>) . . .	18

Povesti, pripovedke, prilike in basni.

Kaj bo, kaj bo! (<i>J. E. Bogomil.</i>) . . .	5
Kako je Rezika ljubila svojo mamico. (<i>Ema.</i>) . . .	8
Zlata leta. (<i>J. E. Bogomil.</i>) . . .	18
Prvo pismo. (<i>J. E. Bogomil.</i>) . . .	39

Podleskov Jožek in Judje. (<i>J. E. Bogomil.</i>) . . .	43
Na lisičji poti. (<i>Silv. Skerl.</i>) . . .	46
Ruske pravljice. (<i>V. O.</i>) . . .	50, 80
Spomladi. (<i>J. E. Bogomil.</i>) . . .	53
Jaгода. (<i>Francka Zupančič.</i>) . . .	55
Vrata zapirajte. (<i>J. E. Bogomil.</i>) . . .	68
Naša pomlad. (<i>Francka Zupančič.</i>) . . .	72
Zaspanček. (<i>Cvetinmirski.</i>) . . .	74
Nepremišljena beseda. (<i>Klemenčič.</i>) . . .	75
Povsod bodi moder! (<i>Ivo Blažič.</i>) . . .	77
Dobra volja. (<i>L. Koželj.</i>) . . .	81
Iz knjige trpljenja. (<i>J. E. Bogomil.</i>) . . .	82
Kaj se je Ivančku sanjalo. (<i>L. Koželj.</i>) . . .	116
Daj nam danes naš vsakdanji kruh. (<i>J. E. Bogomil.</i>) . . .	119
Nedeljski potepini. (<i>Ljubniški.</i>) . . .	129
Mat. (<i>Cvetinmirski.</i>) . . .	133, 149
Dva muzikanta. (<i>J. E. Bogomil.</i>) . . .	136
Koliko imaš še? (<i>J. E. Bogomil.</i>) . . .	151
Manči. (<i>Cvetinmirski.</i>) . . .	154
Starka z butaro. (<i>Cvetinmirski.</i>) . . .	158
Pripovedka o angelčku s strtimi perutnicami. (<i>Frančička Zupančič.</i>) . . .	160
Letske bajke.	165
O zvezdicah na rimski cesti. (<i>Marica Koželj.</i>) . . .	167
Jež. (<i>Jovanov.</i>) . . .	168
Lakota. (<i>Francka Zupančič.</i>) . . .	181
Jež in vrana. (<i>Tone Kosem.</i>) . . .	189

Zemljepisni, zgodovinski in življenjski sestavki.

Sveti Alojzij. K 350 letnici njegovega rojstva. (<i>Iv. Lan- gerholz.</i>) 34, 66, 98, 114, 147, 179	
Mali črni mučenec. (<i>Misijon- ski škof Le Roy.</i>)	171

Naravoslovni opisi.

Zimsko veselje. (<i>Cvetinmir- ski.</i>)	2
Ta sitnež! (<i>J. E. Bogomil.</i>)	25
Moj golobček. (<i>Miloševa.</i>)	37
Marjetica. (<i>Bogdan Selimir.</i>)	85
Ptičice so revice (<i>Joško Copov.</i>)	88
Mucek	90
Naš petelin in vrabci. (<i>Stric Peter.</i>)	101
Na domačem dvorišču. (<i>J. E. Bogomil.</i>)	104
Po jagode! (<i>Cvetinmirski.</i>)	125
Pes, rešitelj življenja. (<i>Jan- ko Leban.</i>)	159

Koristni nauki. Drobiž.

Jezusčkova šola. (<i>Alba.</i>)	
O vrtnici	11
Še eno o vrtnici	30
Vijolica	60
Marjetica	91
Lilija	106
Solnčna roža	139
Jagoda	169
Bršljan	190
Koliko je mladih junakov. (<i>Klemenčič.</i>)	13
Zdaj!	14
Iz življenja živali. (<i>L. Koželj.</i>)	21
O, ta vivček! (<i>Klemenčič.</i>) 28, 48	
Dan prvega svetega obhajila 108	

Kako je Nežica shodila.	109
† Štefci Gerdenčevi!	140
Kaznovana sladkosnednost. (<i>Klemenčič.</i>)	141

Zabavne in kratkočasne reči.

Rebus.	15, 176
Uganka s številkami	15
Uganke.	32
Demant.	62
Uganka.	62, 112
Križ.	63
Našim računarjem. (<i>J. E. Bo- gomil.</i>)	110
Besedna uganka. (<i>A. Bido- vec.</i>)	112
Šaljiva vprašanja. (<i>L. Koželj.</i>)	143
Zastavica:	176
Rešitev rebusa.	192
Rešitev zastavice.	192
Listnica uredništva: 32, 96, 176	
Vabilo na naročbo.	16

Slike.

Kaj bo, kaj bo?	6
Zlata leta	19
Ta sitnež	26
Sveti Alojzij	35
Prvo pismo	40—41
Pred Koparjevo hišo je vse živo	56—57
Novi čas	69
Iz knjige trpljenja	83
Na domačem dvorišču	104
Pri krojaču	111
Daj nam danes naš vsakda- nji kruh!	120—121
Dva muzikanta	137
Koliko imaš še?	152—153
Krščanski zamorski deček	172
Sv. Peter Klaver rešuje za- morce	174

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Štev. 1. V Ljubljani, dne 1. januarja 1918. XXVI. teč.

Kolednica vrtnarju v slovo.

(Preč. gospodu kanoniku Kržiču.)

Raste Vrtec zagrajen,
z modro svilo zapleten,
v belih rožah zasajen.

Tamkaj raste lilija,
lepša je Brezmadežna,
naj vam bo zavetnica.

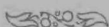
Rastejo nam nagelni,
lepši pa so angeli,
naj vam bodo varihi.

Zraven raste rožmarin,
lepši Jezus, božji Sin,
naj bo vaš vesel spomin.

Sredi raste majaron,
lepši je Marijin tron,
vaše delo ni zastonj.

V tronu Mati nam sedi,
Dete na rokâh drži,
blagoslov vam z njim deli.

„Z Bogom, ljubljeni vrtnar!
Malim si bil zvest vsekdar,
krono zvestih prejmeš v dar.“

*Cvetino-
mirski:*

Zimsko veselje.

Frici, si že v jopici?«

»Že, že, Rozi! Še v ruto se zavijem, pa bo —
Toda Kati in Martica, ti dve — ne vem, če bosta
prišli o pravem času? In Ivanček pa Martinko! Ali
sta zagotovo obljubila?«

»Nič bati se, Frici! ... Ah, to bo lepo, to bō pri-
jetno! Ne veš, Frici, kako se jaz veselim, ah...«

Naglo sta bili opravljeni obedve Racigojevi
sestrici. Velike sinje oči so jima žarele kakor v ognju;
v veselju jima je utripalo srce.

Hiteli sta iz tople izbe skozi vežo, obedve dobro
zaviti; poredno sta kukala izpod rut polna, zardela
obrazka.

»Ti, to ga bomo kepali, Rozi, kajne? Jaz ga
bom kar —«

»Čakaj, Frici, čakaj. Ali misliš, da te ne bo jelo
mraziti?«

»Beži no, nisem taka, da bi se bala zime...«

Iz kuhinje stopi mati, roké ob bokih.

»Kam pa, kam, otroka?... Le glejta, da vaju
ne prižene zima kmalu nazaj v hišo!«

Frici in Rozi obstojita obe hkrati:

»Ne, ne, mami! ... Viš, kepali ga bomo, sneže-
nega moža bomo kepali, da bo kaj...«

»Pazita, otroka,« se zasmehlja mati. »Če vaju
prične zebsti, bosta že prišli radi domov...«

»Z Bogom, mami! Saj se ti ni treba ničesar
bati...«

Podali sta obé materi roko in sta stopili iz veže
na cesto.

Zunaj za vasjo so ju že čakali otroci. Martica ju
je najprvo zapazila.

»Poglej, Katinka! Rozi in Frici sta že tu!«

»Saj res!« sta hitela Martinko in Ivanček. »Tu
sta že! — Sedaj pa kar hajd na delo!«

Glasno so se zasmejali otroci, vsi mladi, vsi ve-
seli, vsi gibčni. Vesela družba je bila to. Nobenega

pusteža ni bilo med njimi. Kati s svojimi nemirno-zročimi očmi je žvrgolela neprestano in se je tuintam zvonko zasmejala. Martica pa ravno tako. Ivanček in Martinko pa sta se prepirala za šalo, in Rozi pa Frici z njima. Vseh lica so pa plamtela od neizkaljene radosti.

Počasi so valili sneg in postavljali sneženega moža. Počasi jim je šlo delo od rok. Zakaj sneg je bil mrzel, da je kar škripalo.

Frici je postala.

»Aló!... Sedaj mu pa napravimo še trebuh in prsa! Debelo plast snega nam priváli sem, Ivanček!.. Martinko, hoj! Na delo!... Jaz grem tudi...«

Kmalu privale otroci kup snega in ga dvignejo z vsemi mladimi močmi. Šlo je počasi, toda šlo je.

»Še roké in glavo!... Hej, še to, pa bo mož pred nami!«

Neumorno so delali otroci — in končno je le stal sneženi mož res pred otroki. Kakor severni medved je stal, širokorazkoračen, bel, oči črne — dva temna oglja. V desnici je držal metlo, grozeč, strašen, skoro oduren kakor volkodlak...

»Hej, sedaj pa kepe v roké in hajdimo nad to belo mrcino!« je kričnila Martica.

»Da, kepe v roké!«

Urno so se otroci pripognili in pobirali sneg.

Kati se je okrenila.

»Frici! Lej, boš videla, kako znam jaz meriti. Le počakaj... zadnjič v šoli mi nisi verjela, ko sem ti pravila...«

»Da vidim —!«

Metali so otroci kepe na sneženega moža in dobro so merili. Kati ga je zadela ravno v metlo, tako da mu je padla iz roké na tla.

»Si videla, Frici?... Verjameš sedaj?«

»Verjamem...«

Ivanček in Martinko sta se tudi kosala, kdo bolje zadene. Oba sta obdelavala s kepami moža, da se je kar debelil.

V tem pa je stopila Rozi zadaj za Martico, ki je stala tik moža in si mela roke.

»Te kaj zebe?«

»Ne, Rozi; veš, kar tako si grejem dlani... kar tako, veš...«

»Ah, Martica, meni je pa že kar mraz. Res...«

»Pa pojdi domov! Kako si vendar čudna...«

Rozi se je pripognila, a v tem trenutku jo udari kepa z vso silo pod čelo, tik očesa. Kepa, ki je bila namenjena sneženemu možu, a je padla drugam. Roziki se je ulila iz rane kri.

Martica je prijela Rozi za roko, a Rozi je zajokala na ves glas:

»Kri! Kri!... Ojoj, kaj bo rekla mami...«

Tudi Frici je prihitela k sestrici.

»No, kaj pa je?«

»Kri, kri...! O, kako boli...«

Frici je pomislila.

»Pojdiva domov, Rozi! — Ah, nikar ne jokaj tako hudo!«

Ali Rozi je jokala neprestano. Glavo upognjeno, roke v naročju, je jokala predse, in v joku je njeno telo nalahno vzdrtavalo.

»Rozi, slišiš?... Ne jokaj... bonbončkov ti kupim,« je pritekel k nji Ivanček. »Nisem mislil, da te bom zadel... Saj nisi huda?«

A Rozi ni nič slišala in ni videla Ivančka; samo jokala je.

»Nisem meril nate, Rozi! Na sneženega moža sem meril, pa ga nisem zadel,« je silil v njo Ivanček. »Ne povej doma, da sem te jaz. Saj te nisem nalašč...«

Frici se je jezno nasmehnila.

»No, seveda... Pazil bi bil lahko malo bolj, neroda. — Pojdiva zdaj domov, Rozi.«

Šli sta domov, a mati je že stala na pragu. Ko je zapazila Rozi objokano in krvavo, se je prestrašila.

»Ah, saj sem si mislila, da bo kaj takega.«

Frici je vlekla Rozi za sabo v izbo, in tamkaj se je šele Rozi potolažila. Kajti prijazna je bila izba,

zakurjena lepó, tajinstven mrak je vladal v nji. In Rozi je to izbo tako ljubila.

Tudi mati je prišla v izbo in je obvezala Rozi rano pod čelom.

Redka radost brez bridkosti.

J. E. Bogomil:

Kaj bo, kaj bo?

Danes je pa Minka pridna. To me veseli!« Kako rada čuje Minka tákole pohvalo iz maminih ust! Od dne do dne si bolj prizadene, da ustreže svoji mami, kar je le največ mogoče.

Takóle pod jesen je bilo. Dornikov oče so z veseljem spravili pod streho obilni pridelek. Kmalu potem je pa prišla Minka z mamó obiskat svojega strica.

— »No prav, prav, da sta prišli. Saj sem že povpraševal, zakaj vaju nič več ni.«

— »Saj tako veste. Dela je toliko; povsod moram biti sama, drugače pa ni nič.«

— »Kaj pa on, Janez, ali še kaj piše?«

— »Ni še dolgo, kar je pisal. Pravi, da se mu dobro godi pod Rusom. Pa saj mora tako pisati, če ne, pa ne gre pismo naprej. Da bi že vendar prišel domov!«

— »Hvala Bogu, da je le še živ! Ti imaš le enega mooža in jaz le enega brata. Kaj pa Minka? Ali je pridna?«

— »Dosedaj še dosti rada uboga.«

— »To je prav! Nekaj že odleže pri hiši. Vsaj malega kaj povaruje.«

— »Res! Hvala Bogu, da jo imam!«

— »Čakaj, Minka, no, ker si pridna, ti bom pa nekaj dal.«

Pa odidejo stric in prinesó precejšen kos kruha, namazanega s sladko strdjo. Neizrečeno dober je tak prigrizek. Pa ga človek ne dobi vsak dan v roke.

Kaj bo, kaj bo?

En časek sedi Minka mirno za mizo in objeda sladki prigrizek. Pa ji pride na misel, da mora iti na vrt. Kajpak bi rada pokazala mimoidočim, kakšne dobrote danes uživa.

— »Le v hiši bodi, bo bolj prav,« ji dejo mati.

— »Samo malo bom šla na vrt.«

— »Ni treba.«

»Malo naj gre, no,« zaprosijo zanjo še stric. In na stričevo željo se omehča tudi mamino srce.

Na vrtu je pa res tako prijetno! Sadno drevje se klanja pod bogato težo jabolk in hrušk. Jesensko solnce pa sije tako prijetno in vablljivo, da človeka res siloma izvabi iz hiše.

Kaj pa to? ... Minka, joj, ali vidiš? — Grda osa obletava tvoj kos kruha. Sladka strd ji diši. Beži, osa te lahko pikne, potem bo pa jok!

Minka se ji umakne za drvarnico. Tako ubeži eni nesreči, zaide pa v drugo. Petelin ima tam zbrano svojo družino. Tistega petelina pa Minka že dobro pozna. Kar je volk za jagnjeta, to je petelin za kruh. Minka — če te zagleda, kaj bo? Le zopet beži!

Tukaj na vežinem pragu bo pa mir. Jej, to bo prijetno! Minka se lepo mirno vsede in spravlja sladko malico z vso slastjo pod streho. — — Ali, kaj je danes? Nikjer nima miru. Stričev Koder se ji približa. Kruh mu je zadišal; medu bi se pa menda tudi ne branil? Lepo mirno se vsede Minki ravno nasproti in prijazno zamahlja z repom. Svoje svetle oči pa upre naravnost v Minko. Minki zatrepetá srce ... Koder pa le mahlja in potrpežljivo čaka, kdaj mu bo priletel kak grizljivej. Ko pa vsa potrpežljivost nič ne pomaga, se Koder malo presede, grdo zarenči in parkrat precej močno zalaja. Minka pa v jok. Najrajši bi planila v hišo. Koder se pa huduje po svoje. Oh, kaj bo, kaj bo?

Na vso srečo pridejo stric iz hiše in zapodé nikdar sitega Kodra. Minka pa gre z njim. V hiši, pri mami, ima vsaj mir. Pes naj pa bo, kjer hoče.

Ema:

Kako je Rezika ljubila svojo mamico.

Bilo je mrzlo tisto nedeljo. Sneg je škripal pod nogami, in na šipah so cvetele hčerke zime — ledene rože.

Pri oknu Drgančeve hiše so stali vsi štirje otroci in gledali vun. Najstarejša, Micika, ki je hodila že tretjo zimo v šolo, je varovala triletnega bratca Jožka. Poleg Micike pa sta stala Lojzek in Anica. Starejši trije so hodili v vaško šolo, le Jožek je še živel brez skrbi doma. Toda šola je bila sedaj že tudi dalj časa zaprta, in zato so bili vsi otroci doma. Saj je bilo pa tudi prijetno v prostorni izbi, kajti velika peč v kotu sobe je razširjala blagodejno toploto.

Naveličali so se otroci, gledati skozi okno; saj zunaj je bil mraz — in pa še kakšen! Le malo ljudi je bilo videti, kajti vsak je hitel, če je le mogel, na gorko.

Micika je prijela Jožka ter ga nesla na peč. Tudi Lojzek in Anica sta prisedla na klop h peči poleg sestre.

V sobo pa stopi stara majka, in otroci jo koj naprosijo: »O babica, povejte nam kakšno povest! Bomo lepo poslušali in čisto tiho bomo sedeli!« In prosili so otroci in prosili, da bi jih človek moral uslišati, četudi bi bil iz kamna. In babica je začela pripovedovati:

»Živela je v neki vasi, dve uri hoda od mesta, uboga žena s svojo edino hčerko Reziko. Slabotna in šibka mati je v potu svojega obraza preživljala sebe in edinega otroka. Oče je pa odšel v tujino, da tam poizkusi svojo srečo.

Minilo je leto za letom. Večkrat je pisal oče iz daljne dežele, da je zaslužek dober in on da je zdrav.

Petič je že trkala zima na vrata ubožne kočice. Toda oče se še ni vrnil.

Tedaj je dobila žena nekega dne poročilo, da je mož ponesrečil in umrl. Revo je ta novica hudo zadel. Težko je zbolela, in ni bilo upanja, da okreva.

Saj se ni bala smrti, ali skrbela jo je prihodnost hčerkinja. Kam naj se deklica obrne po njeni smrti?

Rezika je bilo šibko dekletce. Štela je šele sedem pomladi. Žalostna je posedala ob postelji bolne matere, ki ji je prihajalo čimdalje huje. Vedno je povpraševala deklica, kedaj mati ozdravi. Toda ta jo je le žalostno gledala.

Mrzlega zimskega popoldneva je bilo. Mati je težko dihala. Rezika je pa sedela poleg postelje in brisala materi pot s čela. Bolnici je bilo čimdalje huje. Tedaj pa je zaplakala Rezika: »Oh mati, ne umrite!« Mati se je sklonila pokoncu in rekla: Oh, ko bi utegnil kdo iti v vas po gospoda. Zdravnik v mestu je drag, in denarja ni, da bi ga plačala. In pa daleč je tudi v mesto. Kdo pojde tja v takem mrazu?

Govorjenje je bolnici težko delo. Obrnila se je in zadremala. Hčerka pa se je zamislila: »Kaj, ko bi šla jaz v mesto po zdravnika? Saj sem že velika in se ne bojim nikogar!« Urno ogrne veliko materino ruto in zbeži potihoma na prosto, da ne bi vzbudila speče matere.

Mrzla burja je tulila okrog oglov. Dekletce je pa krenilo na pot, ki pelje v mesto. Po gospoda zdravnika je šla, da ozdravi bolno mater.

Hitro je stopala Rezika po zasneženi poti. Ni se zmenila za mrzle snežinke, ki so plesale po zraku. Le ena misel jo je navdajala, da gre po zdravje bolni mami.

Nog ni čutila več od mraza. Premrle roke je stiskala pod ruto. A hitela je, da bi čimpreje dospela v mesto.

Hodila je dolge tri ure. Slednjič je dospela na cilj. —

Po širokih ulicah so hiteli ljudje. Bogate gospe v gorkih kožuhih, preproste žene v velikih rutah, fini gospodje in mladina. In izložbena okna! Kakšna krāsota! Začudena je postajala. Bel kruh, pogačke, igrače, in kaj vem, kaj še vse. Šele tedaj je začutila Rezika, da je lačna. Toda najprej poišče gospoda zdravnika! Ali, kje stanuje?

Hiti iz ulice v ulico — ali kam naj se obrne? Po mestu polagoma vse potihne. Ulice se zatemné in izložbe so že zaprte. Na nebu pa zažaré zlate zvezdice.

Deklica je bila trudna. Sede na stopnjice neke hiše ter zadremlje...

Kako je to prijetno, tako počivati! Nič več ni lačna, in gorkota se razliva po njenih žilah. Samo malo še poseđi in potem pojde k zdravniku.

Deklica zaspí. A kmalu jo zdrami dober mož. Pokaže ji, kje je zdravnik. Ta je bil zelo usmiljenega srca: Rezika se je peljala z zdravnikom domov k materi. O, kakó so bili mati veseli dobre hčerke!

Zdravnik je obé bogato obdaril. Mati so okrevali.«

Babica je končala. Miciki so lile solze iz oči. In tudi Lojzku se je videlo, da je zvesto poslušal povest. Anica pa je zlezla k Jožku in igrala sta se, dokler niso prinesli mati večerje na mizo.

Turjaški:

Ženjica.

Žela je, žela ženjica,	„Šel je moj bratec na vojsko,
pela je pesem lepo,	pa že zapustil je svet —
pela je pesem o bratcu,	bila je bitka krvava,
ki ga nazaj več ne bo.	bil je od krogle zadet.

Žela bi — klasja ne vidim
solze oči mi slepé
kratka je sreča na svetu,
kratka za vsako srcé.“

Turjaški:

O sladki Jezus!

O sladki Jezus,
ko k tebi prihitim,
pri tebi mir, tolažbo
in blaženstvo dobim.

O sladki Jezus,
nebeški, božji Sin,
ti dvigaš mojo dušo
do svetih visočin.

O sladki Jezus,
le tam, kjer bivaš ti,
le tam bi rad prebival
vse dni in vse noči.

Alba:

Jezuščkova šola.

1. O vrtnici.

Janezek in Francika gresta v Marijin vrtec. Ko vstopita, je že mnogo njiju malih prijateljčkov tam zbranih. Francika se ozre in vzdikne: »Poglej, Janezek, kako lepo cveto tu vijolice! Ali vidiš one krasne lilije? In tam zraven stoji naša ljuba mati Marija, pa vabi naju k sebi. Stopiva bliže!« Marija, nebeška vrtnarica, radostno pogleda po svojih najmlajših in pravi: »Ljubi otročiči, veseli me, da ste se zopet zbrali v mojem vrtcu. Videla sem, kako ste občudovali moje rožice. Vedite, gojim jih sama, priliva jim pa Jezusček.« — Tedaj se pa Janezek opogumi in reče: »Jaz bi pa tudi rad imel tako lepe cvetice v svoji gredici!« Marija se mu prijazno nasmehne in pravi: »Prav imaš, Janezek, le zasadi jih, pa jih boš

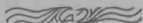
imel.« — »Kdo me bo pa naučil te rožice gojiti, da se tudi meni razcvetó tako lepo?« Marija ga poboža po licu in reče: »Poglej, Janezek, tamle sredi lilij je Jezusček, on te pouči!« Prime Janezka za roko in ga popelje k Jezusu; Francika in drugi pa gredo za njima.

Brž ko pristopijo, se jim Jezusček nasmehlja, in ko mu Marija pove, česa bi radi, pravi: »Veš, Janezek, jaz imam toliko in tako različnih cvetic, da ti ne morem vseh naenkrat popisati. Narediva pa tako, da boste, ti in vsi tvoji prijatelji, prišli večkrat k meni. Jaz vam bom pa vsakokrat opisal eno rožico.« Francika veselo ploskne v roke in pravi: »O, Jezusček moj, prosim te, razloži nam danes, kako treba gojiti ono krasno rdečo vrtnico.« Jezusček jo utrga in pravi: »Ali veste, kaj pomeni vrtnica? Vrtnica pomeni ljubezen. Kakor je vrtnica vsa žareča, tako mora biti tudi vaša ljubezen do mene vsa žareča, vaše srce mora goreti kakor plamen! In kakor vrtnico ogreva solnce in jo razcvete, tako se morate dati tudi vi voditi od moje ljubezni. — Vrtnica ima silno mehke lističe; če jo primeš le malo pretrdo, pa se pomečka in izgubi svojo lepoto. Prav tako je z vašo ljubeznijo do mene: če je skrbno ne boste gojili, bo kmalu ovenela in počasi usehnila. — Vrtnica ima zelo šibka stebelca; zato ima poleg sebe palico, da je nanjo privezana; veter in vihar privezane ne polomi. Pravtako šibka je tudi vaša ljubezen, zato sem vam dal svoje zapovedi, da se po njih ravnate, da so vam trdna opora. Moja prva in največja zapoved je pa ta: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, iz vsega svojega srca!« — Pa vrtnica rabi tudi vode; večkrat ji je treba priliti, da ne usahne. Taka voda je pa za vas moja milost, ki vas poji in vam daje moč, da me ljubite, kolikor le morete. To milost si zadobite s pobožno molitvijo. — Vrtnica je najlepša zjutraj ob solnčnem vzhodu, ko jo jutranje solnce poljublja in ona vsa rosna zablesti, da se žarki v njej odbijajo. Tako mora biti tudi z vašo ljubeznijo do mene. Zjutraj, ko pridete v cerkev, mora biti vaša duša vsa polna ljubezni do

mene, in ko se v svetem obhajilu z menoj združite, vas oblijem s svojo milostjo, da bi me vedno bolj ljubili! — Pa vsaka vrtnica ima tudi kaj trnja. To vam kaže, da brez premagovanja samegasebe ne boste mogli mene res iz vsega srca ljubiti. — Glejte, moji dragi otroci, tako vrtnico vam bo danes vsadila moja mati Marija v vaše srce. Potem jo pa cel mesec prav skrbno gojite in negujte. Posebno, kadar pridete v cerkev, se spomnite, da bivam jaz tam in da vas čakam in ljubim! Ta mesec prav posebno pobožno molite in častite moje presveto Srce, ki vas je tako ljubilo, da je prelilo zadnjo kapljico krvi za vas!«

In Marija pristopi in vsadi vsakemu otroku eno rdečo vrtnico v srce in vsakega nauči zdihljaj, ki naj ga ta mesec prav pogosto opravi:

»Srce Jezusovo, ki goriš ljubezni do nas, užgi naše srce z ljubeznijo do tebe!«

Klemenčič:

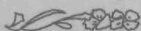
Koliko je mladih junakov.

»Angelček« se trudi, da bi vas, mladi bralci, poučil, kako morate v mladosti delati in živeti, da boste dobri tudi potem, ko boste zavrgli otroške hlačice in postali veliki. Zdaj vas hoče utrditi v kaki čednosti, zdaj spet odvrniti od kake napake. Najbolj poniževalno je pa za odraslega človeka, če se rad upijani. »Angelček«, ki vas ima zelo rad, je spoznal, da je treba že mladega človeka odvracati od pijače, da je star ne uživa preveč. Lansko leto vam je pravil, kateri so mladi junaki. Prigovarjal vam je, da pridno pristopajte v njih vrste. Učil vas je, kako se branite onim, ki bi vas radi pripravili do tega, da bi prelomili, kar ste obljubili takrat, ko ste se vpisali. »Angelček« je postal zdaj naenkrat radoveden. Radovednost ni sicer lepa čednost, a v tem slučaju je potrebna. Prepričati se hoče »Angelček«, ali ste ga vi, mali bralci, poslušali in ubogali? Ob koncu leta

je šel po vseh šolah na Kranjskem, da se prepriča, koliko je že mladih junakov. Za »Angelčka« ni bilo težko, ker lahko pride, kamor hoče. Kaj mislite, koliko jih je pa naštel? Izmed 32 tisoč šolskih otrok se jih je vpisalo med mlade junake 16 tisoč, ravno polovica. Ali se vam kaj sanja, koliko bi to bilo? Pri vas imate šolo, ki ima štiri razrede. Vsak razred pa ima 50 učencev. Kako velika vrsta je to, kadar korakate v cerkev. Če bi pa vse mlade junake postavil kdo v vrsto, bi bila pa ta vrsta 80 krat večja.

»Angelčka« zelo veseli, da ste ga otroci tako radi ubogali. Nikar pa ne mislite, da je zaradi tako lepega uspeha napuhnjen, kakor bi hotel reči: »Vse sem jaz sam pridobil za mlade junake.« Imel je pač veliko pomočnikov, ki so vas poučevali, vam prigo-varjali, pa vas vodili.

Ali se vam zdaj kaj dozdeva, kaj bi »Angelček« rad dosegel v letošnjem letu. Vse vas hoče obdržati v vrstah mladih junakov, pa še tistih 16 tisoč bi rad napravil za junake, ki lansko leto še niso imeli toliko poguma, da bi postali. Kadar bo pa prišel k vam in vas začel nagovarjati, le nikar si ne mašite ušes. Kadar boste hoteli kaj zvedeti, vselej se obrnite na »Angelčka«. Če bo hotel pa kdo odpasti, ga bo pa »Angelček« prijateljsko opomnil. Kadar se ne boste znali zapeljivcem odgovarjati, vam bo pa »Angelček« vselej priskočil na pomoč.

Zdaj!

»Zdaj!« — to je važna, zlata besedica, ki je od nje veliko odvisno. Nekateri misel na pretekle nerodnosti ovira in zadržuje, da se ne morejo povzpeti do lepšega in boljšega življenja; brez poguma so in brez srčnosti. — Drugi delajo in kujejo načrte za prihodnost: »Zdaj še ne, pozneje!« — se izgovarjajo. Vedo, da bi bilo želeti večje pridnosti, da bi

se bilo treba otresti lenobe, svojevoljnosti in slabih nagnjenj —; toda: »zdaj še ne, pozneje,« se izgovarjajo venomer.

Vse drugače je ravnal sv. Avguštín. Ko je imel skušnjave, da bi še odlašal sv. krst, si je sam sebi očital: »Koliko časa bom še pravil: Jutri, jutri!« Zakaj bi zdaj, zakaj bi to uro ne postal drugačen?« — Zdaj, zdaj! Ne pozabi te zlate besedice. Zdaj ljubi svojega Boga, zdaj se varuj hudega, zdaj obžaluj, če si žalil Jezusa, zdaj se pridno uči, zdaj izvrši vsako delo, kar najbolje moreš. Če to, boš v vsakem oziru napredoval.

J. E. B.

Rebus.

Bledi mak

rasno
rasno
CO
rasno
rasno

J. E. B.

Uganka s številkami.

- 1 2 3 4 trda je
 2 3 4 zbode te
 3 4 miriš nemirne
 3 4 2 število
 3 4 2 1 se druží z jokom.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

Vabilo na naročbo.

Novo uredništvo in upravništvo „Angelčka“ se predvsem hvaležno spominja velikih zaslug, ki si jih je pridobil dosedanji urednik, preč. gospod kanonik **Anton Kržič**, z ustanovitvijo in dolgoletnim izdajanjem „Angelčka.“ Bog mu bodi bogat plačnik za vse trude, žrtve in skrbi, ki jih je več kot 25 let posvečal s tem lističem našim najmlajšim čitateljem. Priporočamo blagega gospoda kanonika pobožnim molitvam „Angelčkovih“ prijateljev. Dal mu Bog v zasluženem počitku še obilo prijetnih dni na svetu!

Namen „Angelčka“ ostane, kakor je bil; vnanja oblika se mu bo pa polagoma malo izpopolnila. Zdaj je težko; volja najboljša, a vsega primanjkuje. Potreben pa je listič zlasti domači vzgoji kot oko glavi. **Priporočamo ga najiskreneje vsem dosedanjim naročnikom in sotrudnikom s prošnjo, da mu izvolijo pridobiti še novih prijateljev.**

Radi visoke tiskarske draginje se lističu cena nekoliko poviša. Posebej (brez Vrta) prejeman stane odslej celoletno 1 K. 50 v.

Vsi dopisi, namenjeni uredništvu, naj se pošiljajo z naslovom: Uredništvo „Vrtec“ in „Angelček“, Rova, p. Radomlje. Naročnina in reklamacije pa na naslov: Upravništvo „Vrtec“ in „Angelček“, Ljubljana, Sv. Petra cesta 80. — Letna naročnina naj se blagovoli vnaprej plačati, in kmalu poravnati, kjer je še kaj zastalega. V olajšavo pošiljatve prilagamo položnice.

Za upravništvo:
dr. Jožef Demšar,
c. kr. profesor.

Za uredništvo:
Jožef Volc,
župnik.

»Angelček« stane 1 K 50 v na leto. Izdaja društvo »Pripravniški dom.«
Urednik: Jožef Volc, župnik na Rovih. Oblastem odgovoren: Ludovik Tomazič. Za upravništvo: dr. Jožef Demšar, c. kr. profesor v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 80.